

ירוק

לאה נצרת

הם עצרו את המכונית ברחוב הראשי, הרחוב היחיד שנשא במקומו הישן. הנהג, בחור צעיר גבה קומה, שלשל מטבעות למדחן החנייה בשעה שחברו, משקפיים כבדים על אפו, יצא באיטיות מהרכב, התמתח והביט סביבו בהתפעלות: "... תראה כמה השתנה פה הכול! לא הייתי מזהה כמעט כלום ממה שהיה פה פעם. והעצים? תראה! הכול ירוק! שפע עצים בכל פינה."

"מה שאני זוכר מהילדות שלי זה שפע אבנים, שפע סלעים והמון בוץ... בט"ו בשבט לא שתלו אפילו זרד יבש אחד לרפואה."

"לא בדיוק," אמר חברו ונגע במשקפיו, "הרי היו במקום כמה ברושים... אבל אבא שלי לא הכיר בהם. הוא היה אומר שאין במקום העלוב הזה אפילו עץ אחד ראוי שאפשר להישען עליו..."

"...כן, זוכר את אבא שלך, היה בדחן כזה, לי הוא אמר את זה קצת אחרת... שאין בכל היישוב עץ גבוה מספיק כדי לתלות עליו את ראש המועצה...". תלה את המצלמה על כתפו וטרק את דלת המכונית.

ההרים מסביב נשארו כמו שהיו וכך גם השמיים, אבל העיר שהייתה לפני שלושה עשורים עיירת פיתוח קטנה, שובצה ברמזורים ובצידי הכבישים הרחבים נבנו בניינים גבוהים וחניוני ענק.

הם תכננו לבקר את בית הספר שלמדו בו, לראות מה נשאר ממגרש הכדורסל, לפגוש את המחנכת המיתולוגית לשעה קלה. האחד הציע לגשת לשיכון שנולד בו, והאחר העדיף להציץ לשכונה שגרה בה באותם ימים הילדה עם הצמה.

"רק אל תגרור אותי כמו פעם לשביל האהוב שלך," אמר הגבוה. "איחרנו בלי סוף בעיקוף הזה שהתעקשת לעבור בו תמיד! היה קל יותר להגיע לחוג דרך כביש החצץ, לא רק לחוג, לכל מקום... אבל אתה... לא! לא ויתרת, אף פעם לא ויתרת. 'בוא נלך דרך שביל הברושים', תמיד רק דרך שביל הברושים הזה. איך רבנו על זה כל פעם, זוכר?"

"זוכר... בטח זוכר! עזוב, לא תבין. בוא נמשיך, אולי נספיק לראות את בית העירייה וגם לקברים נקדיש דקה," אמר כמוותר ויישר את משקפיו.

הזמן רץ והשעות חלפו וכשהשמש נטתה לערוב, דעכה גם ההתרגשות. הם הלכו לאיטם שקטים ומהרהרים.

"אני מציע שנתחיל לחזור," אמר כשאזלה הסוללה במצלמה. "לא רוצה לנהוג בחשכה."

"כן, אבל..." אמר השני בלחש, ניכר שהוא מתקשה לבקש, "... אולי רק עוד דקה, לדקה ממש, אני חייב לראות את השביל."

ארבעה עצי ברוש שרדו את השנים. עיפים ומאובקים ניצבו בצידי המעבר הקצרצר שהיה לא רחוק מהרכב החונה. ארבעה ברושים, שניים מכל צד. הם נראו כמו זנבות סוסים מרוטים תקועים במהופך

באדמה. מעטים ועלובים נראו בעיניו פתאום. הוא הסיר את משקפיו והרכין ראשו. משהו במבטו העלה זיכרון ילדות...

"נו... מה כבר יכול להיות כל כך מעניין בשבילון הקצרצר הזה?" שאל השני. "כולו מעבר מנקודה א' לנקודה ב'! מעולם לא הבנתי אותך." רטן והראה סימנים של קוצר רוח ורצון לסגת.

"אתה לא מבין אותי.... הרי אלה היו העצים היחידים, היחידים בכל העיירה שלנו! אבא שלי לא החשיב אותם, בעצם אף אחד לא שם לב אליהם. אבל אני בתוכי, כילד, נהניתי מאוד מהידיעה שהם אכן קיימים. לי היה יער משלי בזמן שלא היה שתיל אחד בכל העיירה כולה!" אמר בעודו ממוקם את משקפיו, והמשיך:

"כשהיינו עוברים פה יחד ואתה היית מזרוז אותי לחוג, אני הייתי שקוע בדמיון. דמיינתי לעצמי שזאת שדרה עשירה, עמוסה בהרבה ברושים. פיתחתי לי שיטה: הייתי ממקד את המבט לתוך הגזעים והאדמה, מתעלם מכל החלל סביב ואז מאחורי הברושים היו פתאום מתגלים לי עוד ועוד ועוד עצים... הרגשתי כאילו אני בתוך יער..."

בנוך מהגילוי הילדותי שחשף, אמר "...שטויות. מחשיך, בוא ניסע."

"...לא דובים ולא יער! חבר רגיש שלי!" אמר הגבוה. "עד היום נשארתי רומנטיקן! מבין, עכשיו בטח מבין.... חבל שלא סיפרת לי על כל ההזיות המטופשות שלך אז, אני הייתי מוציא לך אותן מהראש, אחת שתיים!!!"

והוא הניח יד על כתפו השמוטה ואמר:

"נגב את הדמעות, גבר. שים, שים את המשקפיים שלך. נראה שבהם באמת אפשר לראות הכול ירוק."